

AUTE de 13 de novembre de 2003

Jurisdicció voluntària: determinació del seu abast.

- Consignació judicial: requisits.- Prova en la segona instància: improcedència

Reunida la Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra, sota la presidència del M I. Sr. Jean Louis VUILLEMIN, i els magistrats M.I. Sr. Antoni BRUGUERA MANTÉ i M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY, ha adoptat la resolució següent:

ANTECEDENTS DE FET

I.- BANC INTERNACIONAL D'ANDORRA, S.A. va presentar un escrit, de data 15-1-2003, segons el qual i pels arguments que en el mateix es contenien adjuntava un xec bancari per import de 541.000 € i, atesa la controvèrsia existent sobre la procedència o no de l'execució de la garantia bancària, demanava a la Batllia que tingués per dipositada l'esmentada quantitat i que li donessin la destinació procedent en dret.

II.- Un cop donat trasllat de l'escrit a les societats SOCIETAT DE L'OCI DELS PIRINEUS, S.A. I GROUP PARTOUCHE, S.A, així com a l'Hble. Comú d'Escaldes-Engordany i realitzades les manifestacions que tingueren per convenients, i una volta donat coneixement dels escrits presentats a tots els personats a les actuacions, es va dictar per l'honorable Batlle un Aute, de data 1-4-2003, que decidia "1er.- Donar trasllat a l'Hble. Comú d'Escaldes-Engordany, i a les societats GROUPE PARTOUCHE, S.A, i SOCIETAT L'OCI DELS PIRINEUS -SOP, S.A. de l'escrit presentat per l'entitat BANC INTERNACIONAL D'ANDORRA, SA., el dia 28 de març del 2003, als efectes oportuns.

2on.- Donar lloc a la petició formulada per l'entitat BANC INTERNACIONAL d'ANDORRA, SA., en l'esmentat escrit de data 28 de març del 2003, acceptant que romanguin dipositades a les caixes de l'INAF les quantitats dineràries consignades judicialment per aquella entitat en data 15 de gener del 2003, fins que el dipositant no disposi altra cosa sobre el destí de les mateixes, i/o fins que alguna resolució dictada per un òrgan judicial competent decideixi altrament".

III.- La representació processal de l'Honorable Comú d'Escaldes-Engordany va formular recurs d'apel·lació

contra l'Aute dictat per l'Honorable Batlle i va presentar el seu escrit de conclusions en data 27-6-2003. Per el contrari, la representació processal de la SOCIETAT L'OCI DELS PIRINEUS -SOP, S.A., així com del BANC INTERNACIONAL D'ANDORRA, S.A. van presentar llurs escrits de contesta a les conclusions, en dates respectivament de 18 i 21 de juliol de 2003, i van sol·licitar la confirmació de l'Aute i el refús del recurs d'apel·lació.

Ha actuat com a magistrat ponent el M.I. Sr. Joan Manel ABRIL CAMPOY.

FONAMENTS DE DRET

I.- Correspon decidir, com a qüestió prèvia a l'anàlisi del fons, la petició de pràctica de prova com a diligències per a millor proveir que efectua la part apel·lant. Considera el recurrent que la Sala si ho estima oportú pot aportar còpia de les actuacions que es segueixen davant la secció administrativa de la Batllia sota el núm. AD 0037-1/2003. Aquesta Sala entén pels arguments que, a continuació s'exposaran, que no esdevé necessari per a la resolució del present recurs d'apel·lació la pràctica de l'esmentada prova, per la qual cosa, d'acord amb allò que preveu l'article 73 de la Llei Transitòria dels Procediments judicials, tota vegada que amb el material probatori i fàctic que es troba a les actuacions pot aquesta Sala procedir a dictar la resolució que sigui escaient en dret (cfr. arts. 10 i 86 CA).

II.- L'Honorable Comú d'Escaldes-Engordany fonamenta, en primer terme, el seu recurs d'apel·lació contra l'Aute dictat per l'Hble. Batlle en el fet que la garantia atorgada pel Banc Internacional d'Andorra, S.A., constitueix una garantia irrevocable de cobrament immediat, com així resulta de la jurisprudència nacional i de dret comparat i l'Hble. Comú ha complert amb totes les formalitats requerides pel seu cobrament. Afegeix que el litigi que pot existir entre SOPSA i l'apel·lant, així com l'oposició de SOPSA al lliurament de la garantia, són qüestions alienes al present procés i no poden influir en el mateix.

Si s'analitzen les actuacions resulta que l'entitat bancària BANC INTERNACIONAL D'ANDORRA, S.A., per compte de BBVA Paris, va dipositar a la Batllia un xec bancari per l'import de 540.000 € i va sol·licitar que, atesa la controvèrsia existent sobre si s'havia de lliurar la garantia o no al creditor, es diposités a la Batllia i se li atorgués la destinació escaient. Traslladada la petició de la part instant de l'expedient de dipòsit judicial a l'Honorable Comú d'Escaldes-Engordany i a les

mercantils SOPSA i GROUPE PARTOUCHE, S.A., es va palesar l'existència de controvèrsia sobre la natura de la garantia prestada com a recolzament del dret de crèdit, respecte del compliment dels requisits per al lliurament de la mateixa i, per tant, no va existir acord en relació al destinatari de la mateixa.

Per consegüent, com ja ha assenyalat adequadament l'Hble. Batlle, en la línia de la jurisprudència establerta per aquesta Sala (Autes de 15-2-1996 i de 24 de setembre de 1998) en els procediments de jurisdicció voluntària no pot existir controvèrsia, de manera que quan aquesta apareix s'escau posar fi a l'esmentat procés i que les parts acudeixin al procés declaratiu que correspongui on podran, amb igualtat d'armes processals i amb tot els mecanismes de defensa i de proposició i pràctica de la prova que considerin oportuns, defensar les seves pretensions relatives al lliurament o no de la garantia, en relació amb la seva natura. En efecte, el Banc Internacional d'Andorra inicia un procés per tal que l'autoritat judicial indiqui a qui se li ha de lliurar la garantia, quan aquesta decisió l'havia de portar a terme, en primer lloc, l'entitat bancària segons la natura de la garantia que va prestar i els requisits que s'exigeixen en la mateixa. Si considera que es tracta d'una garantia autònoma o a primer requeriment i que s'han complert els pressupòsits pel seu lliurament, ha de plegar-se a les pretensions de l'Hble. Comú. Per el contrari, si estima que la garantia no és autònoma o que no concorren els requisits necessaris i pactats per la seva execució, ho ha de comunicar al creditor i que sigui aquest, si així ho creu oportú, qui exerciti les accions, a través del procés declaratiu, per a obtenir el lliurament de la garantia, essent en aquest seu on es podrà debatre amb total respecte als principis de defensa, audiència i contradicció, la natura de la garantia i si correspon lliurar-la o no a la part agent de l'esmentat procés. El que no procedeix és que s'insti un procediment de jurisdicció voluntària i es pretengui donar solució a la controvèrsia existent sobre la qualificació de la garantia, els requisits i si s'escau o no el lliurament de la mateixa, per mitjà d'un procés previst pels casos on no existeix oposició i que com a expedient de jurisdicció voluntària la consignació judicial (cfr. Codi 8,43,9 i 4,32,19) és viable quan, front a la negativa del creditor a rebre la prestació, s'arbitra un mecanisme, substitutiu del pagament per a possibilitat l'alliberament del deutor. I, com es pot observar en aquest cas l'entitat garant pretén que siguin els òrgans judicials qui decideixin a través d'un expedient on no pot existir controvèrsia, quan aquesta ja s'ha palesat abans de l'inici fins i tot del referit expedient, a qui s'ha de lliurar la garantia.

III.- Rebutjada la pretensió principal, la part apel·lant articula una segona petició subsidiària que

consisteix en el que segueix. Entén que si es confirma la inadequació del procediment, correspondria retornar la garantia al seu lliurador, però no mantenir-la perquè si no es consagra una hipòtesi híbrida que dóna lloc a acceptar un dipòsit en el marc d'un procés totalment inadequat. I aquest segons motiu d'apel·lació, instrumentat de forma subsidiària, ha de ser acollit per aquesta Sala. En efecte, si el procés que ha instat la part agent esdevé inadequat per determinar a qui s'ha de lliurar la garantia, tota vegada que això exigeix determinar, amb totes les garanties processals pròpies d'un procés declaratiu, la natura i requisits de la garantia, correspon tornar-li allò dipositat, perquè el procés de jurisdicció voluntària emprat no és l'idoni i s'ha posat fi al mateix. I això resulta també del fet que la part que insta l'expedient de jurisdicció voluntària demana que es lliuri a la persona que determini la Batllia i si aquesta ha acordat que en aquest procés no es pot decidir a qui s'ha de lliurar, no s'escau finalitzar el procés, per molt que així ho demani la representació processal del Banc Internacional d'Andorra, S.A., mantenir l'esmentat dipòsit al marge de tot procés i a l'espera que s'interposin pel creditor les accions per exigir l'execució de la garantia.

IV.- L'èxit de la pretensió subsidiària del recurs d'apel·lació motiva la no imposició de les costes processals d'aquesta segona instància (arg. Novel·la 82, cap. 10).

Atesa la legislació vigent i els Usos i Costums aplicables al present cas,

La Sala Civil del M.I. Tribunal Superior de Justícia d'Andorra,

DECIDEIX

ESTIMAR el recurs d'apel·lació interposat per la representació processal de l'Honorable Comú d'Escaldes-Engordany contra l'Aute, de data 1-4-2003, dictat per l'honorable Batlle en les actuacions núm. D-0010-2/2003 i revocar la seva part dispositiva en el sentit de deixar sense efecte l'apartat segon de la mateixa i acordem que es retorni la garantia bancària a la part dipositant BANC INTERNACIONAL D'ANDORRA, S.A. No s'escau efectuar imposició de les costes processals d'aquesta segona instància.

Així per aquesta nostra resolució, de la qual en serà tramés testimoni a l'Hble. President de la Batllia, per al seu coneixement i als efectes escaients, definitivament jutjant, ho pronunciem, manem i signem.-